

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Milana Podhrázkého, PhD., a soudců Mgr. Jitky Zavřelové a Mgr. Ing. Petra Šuránka ve věci žalobce **Z. K.**, bytem Z., H., zastoupeného JUDr. Janem Štětinou, advokátem se sídlem Křížová 33/69, 412 01 Litoměřice, proti žalovanému **Krajskému úřadu Středočeského kraje** se sídlem Zborovská 11, 150 21 Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 6. 2014, sp. zn. SZ 021302/2014/KUSK REG/Zm, č. j. 083925/2014/KUSK,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) podanou k poštovní přepravě Městskému soudu v Praze dne 6. 8. 2014 a následně postoupenou Krajskému soudu v Praze jako soudu místně příslušnému domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 6. 2014, sp. zn. SZ 021302/2014/KUSK REG/Zm, č. j. 083925/2014/KUSK (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl jeho odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Mělník, odboru výstavby a rozvoje (dále jen „stavební úřad“), ze dne 20. 11. 2013, č. j. 4-214/VYS/13/Ka, a toto rozhodnutí potvrdil. Uvedeným rozhodnutím stavební úřad zamítl žádost žalobce o dodatečné povolení výrobku plnicího funkci stavby – mobilního domu na pozemku p. č. v k. ú. L. n. S.. Žalobce konstatoval, že napadené rozhodnutí bylo doručeno do datové schránky jeho právního zástupce dne 6. 6. 2014.

Žalobce namítá, že se žalovaný prakticky nezabýval jeho argumenty týkajícími se pojmu „stavba“. Identicky jako v předchozím odvolání pak argumentuje, že rozhodnutí o odstranění stavby a zamítnutí vydání dodatečného povolení výrobku plnicího funkci stavby

bylo nulitní právním aktem, protože z pohledu soukromého práva mobilní dům stavbou být nemůže, protože stavba je věcí spojenou se zemí pevným základem. V této souvislosti cituje z rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 28. 2. 2005, sp. zn. 28 Cdo 2279/2004, a namítá, že mobilní dům je snadno oddělitelný od země, aniž by tím došlo k nějakému znehodnocení či porušení.

Dále žalobce poukazuje na ustanovení veřejného práva, a to na § 2 odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění zákona č. 350/2012 Sb. (dále jen „stavební zákon“) s tím, že s ohledem na doplnění věty, podle níž se za stavbu považuje také výrobek plnící funkci stavby, by teprve od 1. 1. 2013 bylo možné toto ustanovení aplikovat na mobilní dům, byť zdůrazňuje, že doposud neexistuje judikatura, která by určila, že mobilní dům lze považovat za výrobek plnící funkci stavby.

Do 31. 12. 2012 však mobilní dům za stavbu možné považovat nebylo, a to ani z pohledu práva soukromého, ani z pohledu práva veřejného. Protože správní řízení, v němž bylo projednáno odstranění mobilního domu a žádost o dodatečné povolení stavby, bylo zahájeno ještě před 31. 12. 2012, mělo být dokončeno podle původní právní úpravy. Protože stavební úřad rozhodl již podle nové právní úpravy, dopustil se v rozporu se základní právní zásadou *lex retri non agit* retroaktivního zásahu do práv žalobce a je namístě na rozhodnutí o nařízení odstranění stavby a na napadené rozhodnutí o zamítnutí žádosti o její dodatečné povolení nahlížet jako na nicotné právní akty. S ohledem na uvedené tedy žalobce požadoval napadené rozhodnutí zrušit.

Žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 21. 2. 2008, č. j. 7 As 17/2007-59, publikovaný pod č. 1816/2009 Sb. NSS (vztahující se k právní úpravě obsažené v zákoně č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění účinném k 31. 12. 2006), podle něž je pro definici pojmu stavba nerozhodný způsob spojení stavby se zemí ve smyslu občanskoprávní úpravy. *„Pojem stavba je tak stavebním zákonem vymezen pouze abstraktně, aniž by byl definován. Proto určení toho, zda něco stavbou je anebo není, závisí z pohledu stavebního zákona na správním uvážení příslušného stavebního úřadu, resp. orgánu veřejné správy. Správní orgán si ale nemůže při tomto uvážení počínat libovolně, nýbrž musí respektovat existující kritéria, daná obecně uznávanou doktrínou a příslušnou judikaturou. Pokud pak jde o stavbu z hlediska stavebního zákona, byla a je chápána jako výsledek činnosti stavební podle zásad stavitelského umění, tj. činnosti, kterou se s použitím stavebního materiálu (cihel, betonu, dřeva, železa apod.) vytvoří nový stavební objekt.“* S ohledem na závěry judikatury žalovaný uzavírá, že stavební úřad měl věcnou kompetenci stavební záměr žalobce projednat, přičemž výrobek plnící funkci stavby – mobilní dům vyžadoval povolení k umístění podle § 103 odst. 1 písm. e) bodu 16 stavebního zákona.

Dále žalovaný uvedl, že žádost o dodatečné povolení pro objekt, který sám žalobce v žádosti nazval stavbou mobilního domu, došla na stavební úřad dne 22. 1. 2013 a teprve tímto datem bylo zahájeno řízení o dodatečném povolení stavby podle § 129 odst. 2 a 3 stavebního zákona (řízení o odstranění stavby bylo zahájeno dne 17. 10. 2012, je však přerušeno). Proto bylo zapotřebí postupovat podle ustanovení § 2 odst. 3 stavebního zákona v novelizovaném znění. Dále pak žalovaný zmiňuje, že žalobce k žádosti přiložil i doklad o certifikaci modelu karavanového prázdninového domu, z něhož vyplývá, že se jedná o mobilní dům zhotovený výrobní činností, tedy o výrobek, přičemž tento výrobek zároveň plní funkci stavby, která poskytuje přechodné (prázdninové) ubytování pro účely rekreace.

V doplnění vyjádření pak žalovaný také zmínil, že stavební úřad v rámci součinnosti vyzval žalobce na základě ohledání místa k předložení konkrétních podkladů nezbytných pro

dodatečnou legalizaci stavby, ten však na výzvu vůbec nereagoval. Při ohledání stavební úřad zjistil, že mobilní dům je užíván, je napojen na zdroj elektrické energie a je nedostatečně napojen na rozvody odpadních vod. Vzhledem k neaktivitě žalobce, kterého tíží důkazní břemeno prokázání skutečností podle § 129 odst. 3 stavebního zákona, stavební úřad žádost zamítl, přičemž konstatoval, že mobilní dům jako výrobek určený pro účely rekreace je v rozporu s územním plánem obce a vysvětlil, že při jeho umístění nebyly dodrženy obecné požadavky na výstavbu. Tvzení žalobce o nicotnosti rozhodnutí jsou podle žalovaného pouze obecnými konstatováními. Navrhl proto zamítnutí žaloby.

Z předložených správních spisů soud zjistil, že žalobce na odkoupeném pozemku dne 2. 9. 2011 nechal za pomoci autojeřábu umístit přívěsný karavan – mobilní dům o rozměrech 12 x 3,7 m. Již předtím a zčásti i poté na tomto pozemku bez jakéhokoliv povolení či ohlášení zřídil sjezd z pozemní komunikace, oplocení, studnu, domovní čističku odpadních vod a také betonové patky jako základ pro umístění mobilního domu. Protože betonové patky následně v průběhu řízení o odstranění staveb sám odstranil a mobilní dům byl umístěn na kolech, bylo původní řízení o odstranění stavby mobilního domu zastaveno, přičemž některé dílčí stavby byly následně dodatečně povoleny (sjezd, oplocení, studna). Oznámením ze dne 17. 10. 2012, č. j. 1-3416/VYS/12/Ka, stavební úřad zahájil řízení podle § 129 odst. 1 stavebního zákona o odstranění stavby „mobilní dům“ na základě podnětu starosty obce, podle nějž byly zřízeny mj. základy pod mobilním domem. Toto řízení pak stavební úřad usnesením ze dne 30. 7. 2013 přerušil z důvodu podání žádosti o dodatečné povolení stavby.

Žádost o dodatečné povolení stavby stavební úřad podle podacího razítka obdržel dne 22. 1. 2013 a poté, co při místním šetření obdržel jen některé podklady, žalobce výzvou ze dne 28. 8. 2013 vyzval k předložení konkrétně specifikovaných podkladů (mj. samotné žádosti na vyhláškou předepsaném formuláři) ve lhůtě 30 dnů. Protože však žalobce zůstal nečinný, dne 20. 11. 2013 jeho žádost rozhodnutím ze dne 20. 11. 2013, č. j. 4-214/VYS/13/Ka, zamítl, přičemž i přes chybějící podklady ji posoudil zčásti i věcně a uzavřel, že stavba je mj. umístěna v rozporu s platným územním plánem obce a má světlost výšky místností pouze 2,1 m, což odporuje požadavku § 40 odst. 2 vyhlášky č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby, ve znění pozdějších předpisů, z nějž nelze povolit výjimku. Včasné odvolání žalobce žalovaný zamítl napadeným rozhodnutím, v němž uvedl, že stavební úřad ve svém rozhodnutí zcela konkretizoval rozporuplnost stavby ve vztahu k právním předpisům. Žalovaný se ztotožnil s tím, že se za stavbu podle stavebního zákona považuje veškeré stavební dílo, které vzniká stavební nebo montážní technologií. Stavba výrobku plnícího funkci stavby – mobilního domu přitom podle žalovaného spadá do režimu stavebního zákona, což ostatně vyplývá i z obsahu odvolání. Z hlediska povolovacího procesu podle § 103 odst. 1 písm. e) „novely stavebního zákona“ nevyžaduje stavební povolení ani ohlášení, jeho osazení na pozemek však vyžaduje územní rozhodnutí, popř. územní souhlas.

Soud vyzval účastníky řízení, aby se vyjádřili, zda ve věci požadují nařídít jednání. Účastníci se v poskytnuté lhůtě nevyjádřili, a proto soud o žalobě rozhodoval podle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání.

Soud po zjištění, že žaloba je včasná, podaná oprávněnou osobou (žalobce je stavebníkem odstraňované stavby) a směřuje proti rozhodnutí podléhajícímu přezkumu podle § 65 s. ř. s., přistoupil k meritornímu posouzení věci a dospěl k závěru, že žaloba je nedůvodná.

K uplatněným žalobním bodům je třeba konstatovat, že napadené rozhodnutí je na samé hraně přezkoumatelnosti, nicméně z jeho obsahu lze dovodit, že žalovaný především vycházel (za užití stavebního zákona ve znění účinném od 1. 1. 2013) z toho, že žádost

žalobce o dodatečné povolení stavby nebyla odpovídajícím způsobem doložena a stavba jako taková s ohledem na rozpor s územním plánem a technickými požadavky na výstavbu nemohla být povolena. Argumenty žalobce se nicméně žalovaný blíže nezabýval.

V dané situaci však takový přístup byl odpovídající a i soud musí poukázat na to, že veškeré žalobní body směřující do zpochybnění otázky, zda je sporný mobilní dům stavbou podléhající stavebnímu zákonu či nikoliv, jsou irelevantní.

Řízení o dodatečném povolení stavby upravené v ustanovení § 129 odst. 2 stavebního zákona slouží k tomu, aby bylo možné dodatečně legalizovat stavby vzniklé bez příslušného povolení či souhlasu stavebního úřadu, jestliže tyto stavby by v případě řádného postupu stavebníka v příslušném správním řízení obstály. V takovém případě by totiž byla likvidace tzv. černé stavby z hlediska veřejných zájmů chráněných stavebním zákonem a souvisejícími zvláštními právními předpisy neodůvodněná (porušení stavební kázně je v takových případech dostatečně sankcionováno postižením stavebníka v přestupkovém řízení) a jejich zachování, má-li o to stavebník zájem (v tomto směru se jedná o řízení návrhové), je žádoucí.

Je to žalobce, kdo žádá o dodatečné povolení stavby. Pokud by mobilní dům stavbou nebyl, jeho žádosti by nemohlo být vyhověno. Napadeným rozhodnutím ve spojení s předcházejícím rozhodnutím stavebního úřadu žalobci taktéž nebylo vyhověno. Pokud by tedy argumenty žalobce byly důvodné, stejně by to nevedlo k vyhovění jeho žádosti o dodatečné povolení stavby. Argumentace žalobce má samozřejmě význam v řízení o odstranění stavby a byla by plně relevantní v případě žaloby proti rozhodnutí o odstranění stavby. Takové rozhodnutí však nebylo napadeným rozhodnutím přezkoumáváno a není tedy ani předmětem tohoto soudního řízení.

Na tento závěr přitom nemá dopad ani případná nesprávná aplikace pozdějšího znění zákona, neboť před novelou provedenou zákonem č. 350/2012 Sb. i po ní nelze očekávat, že by bylo vyhověno žádosti o dodatečné povolení stavby ve vztahu k něčemu, co (měl-li by žalobce pravdu) stavbou není. Přitom podle usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 28. 7. 2009, č. j. 8 Afs 51/2007-87, č. 1926/2009 Sb. NSS, samotné použití nesprávného právního předpisu není důvodem zrušení rozhodnutí, jestliže je zřejmé, že použitím správného předpisu by se výsledek řízení nezměnil.

Svou argumentaci tedy musí žalobce uplatnit až v řízení o odstranění stavby, kde se jí žalovaný, resp. stavební úřad bude muset podrobněji zabývat. S ohledem na shora učiněné závěry tedy soud shledal, že žaloba je nedůvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný byl v řízení plně úspěšný, žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti mu však nevznikly. Proto soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 22. března 2016

JUDr. Milan Podhrázký, PhD., v.r.
předseda senátu

Za správnost: Alena Lébllová